Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 272 678 van 12 mei 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat C. DESENFANS**
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat J. VANSTALLE *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 20 oktober 2019 België binnen met een paspoort en verzoekt op 25 oktober 2019 om internationale bescherming. Op 14 september 2021 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“*A. Feitenrelaas*

Volgens uw verklaringen hebt u de Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren op (…) 1999 in het departement Sonsonate. U ging naar school tot uw 13 of 14 jaar maar stopte door familiale problemen. U woonde eerst in Sonsonate samen met uw moeder, broers en zussen. In 2011 verhuisden jullie naar de kolonie Bella Vista in San Salvador, omdat jullie huis in Sonsonate in brand was gestoken nadat uw broer R. (...) problemen kreeg met de politie en opgepakt werd. In 2012 werd uw broer E. (...) vermoord, waarop jullie opnieuw naar Santa Ana verhuisden. In 2015 werd uw broer R. (...) gedood. Uw broer O. (...) vertrok destijds omwille van een job opportuniteit naar Spanje. Uw broer H. (…) was in de Verenigde Staten (VS) maar keerde terug toen uw broers stierven en verhuisde daarna naar Spanje om bij O. (...) te wonen. In 2016 werd uw zus N. J. (...) ontvoerd. Nadat zij was vrijgelaten volgde zij een tijd therapie in Santa Ana. Uw moeder wilde na deze gebeurtenis niet opnieuw verhuizen uit Santa Ana, maar zij vroeg wel hulp voor u aan uw tante. Zo verhuisde u in juni 2018 naar de woning van uw tante in de Avenida Mayari in kolonie Miramonte, San Salvador. Daar woonde u samen met uw tante, nicht D. A. M. O. (...) en haar dochter tot uw vertrek uit het land.

U had eerst werk als barvrouw in een casino. Van februari 2019 tot oktober 2019 werkte u voor het merk Robertoni en moest u producten gaan verdelen in supermarkten. U moest soms kleine bedragen van 5 of 10 dollar betalen aan bendeleden in de verschillende buurten waar u kwam. In juli begon u lastiggevallen te worden door uw collega J. (...) in de supermarkt in Zacamil die u allerlei vragen stelde. In augustus zei J. (...) dat er een bevel was van de bende dat u of uw familie zouden moeten betalen als u wilde blijven werken en dat uw familie niets overkwam. In diezelfde maand merkte u een keer dat u achtervolgd werd door een motor toen u op de bus zat. Ook zagen u en D. (...) op een dag twee mannen op een motor die zeiden dat jullie geld moesten betalen. Op 29 augustus vroeg u uw paspoort aan en op 13 september 2019 boekte u de vlucht naar België. In augustus of september kwamen twee bendeleden naar de woning van uw tante, die samen met D. (...) naar de deur ging terwijl u binnen in huis bleef. De bendeleden vroegen een groot geldbedrag aan uw tante. Drie dagen later betaalde uw tante 500 dollar aan het bendelid. Hierna hoorden jullie niets meer van de bendeleden. U bleef werken voor Robertoni maar vroeg een overplaatsing naar een andere zone waardoor u niet meer naar Zacamil moest. Op 9 oktober gingen u en D. (...) klacht neerleggen bij de politie.

Op 19 oktober 2019 verliet u samen met D. (...) El Salvador. U reisde via Spanje en Frankrijk naar België, waar u op 22 oktober toekwam. Op 25 oktober 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in België in. Op 15 december 2019 verliet uw zus N. (...) El Salvador om naar Spanje te gaan, waar zij een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, identiteitskaart, de overlijdensakten van uw broers E. (...) en R. (...) en een document betreffende de asielprocedure van uw zus N. J. (...) in Spanje.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaart vooreerst dat u renta moest betalen toen u gedurende oktober of november 2018 bij een casino werkte. Aangezien u na korte tijd echter van werk veranderde en hier nadien nooit meer door werd lastiggevallen, omdat de renta enkel betaald moest worden als u naar die plaats ging, toont u geen actuele vrees aan in dit verband. (CGVS (...) dd. 10 mei 2021 (hierna CGVS K. (...) 1), p. 6 en CGVS (...) dd. 5 juli 2021 (hierna CGVS K. (...) 2), p. 4 en 6). Daarnaast verklaart u dat twee van uw broers vermoord

werden door bendeleden in 2012 en 2015 en dat uw zus in 2016 ontvoerd werd door mensenhandelaars in Santa Anna (CGVS K. (...) 1, p. 4-5 en 9-11). U stelt echter geen persoonlijke vrees meer te hebben in verband met het overlijden van uw broers (CGVS K. (...) 1, p. 10). Naar aanleiding van de ontvoering van uw zus zou u zelf bedreigingen ontvangen hebben, maar u verklaart dat de politie twee van de daders kon vatten. U voegt eraan toe dat u een tijd later naar een andere stad verhuisde en dat u zelf geen problemen meer kende sinds de ontvoering. Evenmin kregen uw moeder of uw zus, die in Santa Anna bleven wonen, bij uw weten nog enige problemen in dit verband (CGVS K. (...) 1, p 10-11 en CGVS K. (...) 2, p. 3-5). Derhalve toont u ook in verband met de ontvoering van uw zus in 2016 geen concrete persoonlijke toekomstige vrees aan. U verklaart verder dat u, evenals uw nicht D. (...) en haar moeder, in 2019 afgeperst werden door de bende 18 (CGVS K. (...) 1, p. 9-10 en CGVS K. (...) 2, p. 3-4). Veelvuldige tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van D. (...) halen de geloofwaardigheid van dit vluchtmotief echter volledig onderuit.

Wat deze afpersingsproblemen betreft steunt uw verzoek om internationale bescherming volledig op de motieven die door uw nicht D. A. M. O. (...) ter zake werden uiteengezet. In het kader van haar verzoek om internationale bescherming werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Eenzelfde beslissing voor u dringt zich dus op. De beslissing van uw nicht luidt als volgt:
"Wat de door u aangehaalde afpersingsproblemen betreft dient vooreerst opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.
Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.
Volgens uw verklaringen begonnen de afpersingsproblemen toen K. (...) werkte voor Robertoni, een job waarvoor zij naar supermarkten op verschillende plaatsen moest gaan, en dat zij hierdoor reeds vanaf het begin kleine bedragen moest betalen aan de bende. U stelt dat K. (...) slechts bij één supermarkt, die in Zacamil, werd afgeperst maar dat ze bij andere supermarkten niet moest betalen (CGVS D. (...) 2, p. 8). Dit is echter niet consistent met K. (...)'s verklaring dat zij steeds op alle plekken 5 of 10 dollar moest betalen en dat u daar wel degelijk van op de hoogte was (CGVS K. (...) 1, p. 7-8 en CGVS (...) dd. 5 juli 2021 (hierna: CGVS K. (...) 2), p. 6). Jullie stellen dat K. (...)'s collega J. (...), die geen bendelid was maar er wel connecties mee had, haar vanaf juli 2019 allerlei persoonlijke vragen begon te stellen en dat een andere collega, een bendelid van de 18 van wie jullie de naam niet kennen, gelijktijdig kleine bedragen renta begon te vragen telkens als K. (...) in Zacamil kwam (CGVS K. (...) 1, p. 11-12; CGVS K. (...) 2, p. 4 en 6-7; CGVS D. (...) 1, p. 7-8). Wat betreft de persoon die K. (...) dan in augustus vroeg om een groter bedrag blijken K. (...)'s verklaringen echter niet volledig coherent. Terwijl ze immers eerst stelt dat het de persoon was die haar altijd geld vroeg (CGVS K. (...) 1, p. 8) stelt ze even later dat het J. (...) was die haar dat zei (CGVS K. (...) 1, p. 13). Jullie verklaringen dat K. (...) door twee verschillende personen werd lastiggevallen – haar collega J. (...) die haar vragen stelde en een ander persoon die haar de kleine bedragen vroeg – stroken daarbij niet met wat de politieklacht dd. 10 oktober 2019 vermeldt, namelijk dat één en dezelfde persoon K. (...) uitvroeg en geld van haar eiste.

Voorts halen jullie aan nadien enkele keren gevolgd te zijn geweest. K. (...) stelt aanvankelijk dat ze dit slechts één keer merkte toen iemand op een motor haar volgde terwijl ze op de bus zat, dat u er niet bij betrokken was en dat u nooit hebt gemerkt dat jullie achtervolgd werden (CGVS K. (...) 2, p. 8). Erop gewezen dat u, daarentegen, eerder had verklaard dat jullie beide een keer merkten dat jullie in het oog gehouden werden door personen op een motor toen jullie samen naar het park gingen (CGVS D. (...) 2, p. 4 en 10), stelt K. (...) slechts dat dat anders was omdat ze toen gestationeerd stonden. Bovendien bevatten jullie verklaringen over het incident waarbij twee mannen op een motor jullie nabij het park in het oog hielden flagrante tegenstrijdigheden. Zo stelt K. (...) tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud dat dit gebeurde voordat twee bendeleden op 22 september naar jullie woning kwamen om geld te eisen (CGVS K. (...) 1, p. 13-14). Tijdens het tweede interview stelt zij echter dat het incident met de mannen op de motor gebeurde enkele dagen nadat men naar huis was gekomen en dat de mannen op de motor die dag signalen deden om duidelijk te maken dat jullie het gevraagde bedrag moesten betalen. Gewezen op haar tegenstrijdige verklaringen, stelt K. (...) tijdens haar tweede interview dat ze niet weet waarom ze het de eerste keer anders verklaarde maar dat ze er nu "meer aan gedacht" had (CGVS K. (...) 2, p. 9). Dit weet echter geenszins te overtuigen, te meer aangezien het incident met de motor volgens uw verklaringen eveneens gebeurde voordat de bendeleden aan de woning kwamen. Geconfronteerd met haar bewering herhaalt u slechts dat het voordien gebeurde (CGVS D. (...) 2, p. 15), waarmee de aangekaarte tegenstrijdigheid niet wordt opgehelderd. Daarbij stelt K. (...) initieel dat de personen op de motor tegen jullie zeiden dat jullie moesten betalen (CGVS K. (...) 1, p. 13), terwijl u verklaart dat ze helemaal niets zeiden (CGVS D. (...) 2, p. 4 en 10). Door nadien te stellen dat ze zich niet herinnert of ze jullie benaderd hebben of niet (CGVS K. (...) 2, p. 9) klaart K. (...) deze tegenstrijdigheid niet uit. Nog verklaart K. (...) verschillende dingen over de identiteit van de personen op de motor. Terwijl ze eerst immers stelt dat ze niet wist wie het waren en dat ze hen niet kon identificeren omdat ze hun helmen aanhadden (CGVS K. (...) 1, p. 14), verklaart ze nadien dat ze wist dat het de persoon van haar werk was die haar geld vroeg door de nummerplaat van de motor (CGVS K. (...) 2, p. 9).

Evenmin zijn jullie verklaringen consistent over het moment waarop bendeleden naar jullie woning kwamen om geld te eisen. Terwijl u en K. (...) initieel stellen dat de bendeleden op 22 september thuis langs kwamen en dat jullie op 25 september een deel van dat geld gingen betalen (CGVS K. (...) 1, p. 13; CGVS D. (...) 1, p. 11 en CGVS D. (...) 2, p. 4), verklaart uw nicht tijdens haar tweede interview dat dit allebei in augustus gebeurde (CGVS K. (...) 2, p. 5-6). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt stelt u slechts dat het niet in augustus geweest kan zijn (CGVS D. (...) 2, p. 15). Ook leggen jullie strijdige verklaringen af over het bedrag dat de bendeleden die avond vroegen. U stelt dat ze 1000 dollar vroegen maar dat uw moeder kon onderhandelen dat ze op woensdag 25 september 500 dollar moest betalen aan de parking van het winkelcentrum van Zacamil, en voegt later toe dat ze jullie die woensdag nog zeiden 5000 dollar extra te willen tegen 31 oktober (CGVS D. (...) 1, p. 8 en 11 en CGVS D. (...) 2, p. 3-4). K. (...) stelt tijdens haar eerst interview echter dat ze op 22 september al 5000 dollar vroegen, hetgeen in schijven betaald moest worden met een eerste schijf van 500 dollar op woensdag de 25e (CGVS K. (...) 1, p. 14-15). Wanneer tijdens haar tweede interview gevraagd wordt welk bedrag de bendeleden bij de woning vroegen die eerste avond, antwoordt K. (...) "500 dollar" en gevraagd of ze enkel 500 dollar vroegen stelt ze "dat is wat ze tegen me zeiden". Erop gewezen dat ze voordien echter had verklaard dat 5000 dollar in schijven betaald moest worden, antwoordt ze te denken dat dat daarna was (CGVS K. (...) 2, p. 5 en 9-10). Aldus blijkt K. (...) zichzelf tegen te spreken. Uw verklaring dat K. (...) zei dat er meteen 500 dollar gevraagd werd omdat dat is wat jullie hebben afgegeven (CGVS D. (...) 2, p. 16) klaart dit niet uit.

Voorts leggen jullie onduidelijke verklaringen af over de identiteit van bendeleden die aan de woning kwamen. U stelt dat K. (...) de persoon die jullie eerder op de motor aan het park hadden gezien herkende als degene die haar held geld vroeg in Zacamil en dat het ook de persoon op de motor was die later aan de woning kwam, hetgeen impliceert dat het bendelid van de supermarkt in Zacamil degene was die later aan de woning kwam. Gewezen op deze vaststelling antwoordt u naast de kwestie "we denken dat de man die haar vragen stelde een vriend is van hem en dat hij hem stuurde". Bovendien kan u het bendelid van aan de woning gedetailleerd beschrijven en het is dan ook vreemd dat u niet met K. (...) gesproken zou hebben om na te gaan of uw beschrijving van het bendelid aan de woning overeenstemt met haar beschrijving van het bendelid in Zacamil. Uw verklaringen dat u toen "niet veel aandacht aan het verhaal van K. (...)" besteedde, dat die afpersingen van Zacamil iets heel gewoonlijk waren en dat "K. (...) een heel gesloten persoon" is, weten niet te overtuigen. Het betreft immers de aanleiding voor jullie gezamenlijke vlucht uit het land. Het kan dan ook verwacht worden dat jullie hierover meer met elkaar gesproken zouden hebben (CGVS D. (...) 2, p. 4 en 9). Dient nog toegevoegd dat dit evenmin strookt met de politieklacht dd. 10 oktober 2019, aangezien deze vermeldt dat de persoon die K. (...) vragen stelde en geld vroeg ook degene is die op 22 september naar de woning kwam.

Volgens uw verklaringen bent u op 25 september met uw moeder 500 dollar gaan betalen aan de parking van het winkelcentrum in Zacamil (CGVS D. (...) 1, p. 11 en CGVS D. (...) 2, p. 12). K. (...) verklaart initieel dat u het geld bracht en dat ze niet weet waar dit plaatsvond (CGVS K. (...) 1, p. 15) maar vertelt tijdens

het tweede persoonlijk onderhoud dat jullie het met drie – u, uw moeder en K. (...) – gingen brengen en dat jullie het geld in een enveloppe afgaven via het raam van de auto. Gewezen op haar tegenstrijdige verklaringen antwoordt K. (...) naast de kwestie dat ze een akkoord hadden met uw tante en dat ze het geld hebben afgegeven (CGVS K. (...) 2, p. 10). Wanneer u met K. (...)'s verklaringen geconfronteerd wordt, stelt u uw verklaring bij in die zin dat K. (...) na haar werk in de auto gestapt is en er dus bij was toen jullie de enveloppe afgaven (CGVS D. (...) 2, p. 16). Dit is weinig overtuigend.
Bovendien is het onlogisch dat, als K. (...) toch werkelijk aanwezig was op het moment van de betaling, zij niet zou weten dat het bendelid op dat moment 5000 dollar eiste tegen 31 oktober en dat hij jullie bedreigde. Zij verklaarde zelfs in die zin dat bendeleden altijd even wachten om meer geld te vragen om te vermijden dat mensen naar de politie stappen (CGVS D. (...) 2, p. 3 en 12; CGVS K. (...) 1, p. 15 en CGVS K. (...) 2, p. 10-11). Hiermee geconfronteerd, komt u niet verder dan te stellen "ik weet niet waarom ze dat gezegd heeft" (CGVS D. (...) 2, p. 16). Voorts stemt K. (...)'s verklaring dat zij nadien bleef werken voor Robertoni maar dat ze een overplaatsing aanvroeg waardoor zij niet meer in Zacamil moest komen (CGVS K. (...) 1, p. 15 en CGVS K. (...) 2, p. 11) niet overeen met wat u beweert, namelijk dat K. (...) na dit incident gewoon in Zacamil bleef werken en daar renta bleef betalen aan de afpersers (CGVS D. (...) 2, p. 12-13). Wanneer K. (...) hierop gewezen wordt, wijzigt ze haar verklaring in die zin dat ze af en toe nog in Zacamil kwam voor bepaalde gevallen zoals ter vervanging van een zieke collega. Op de vraag of zij in die paar gevallen dan nog werd aangesproken door de bendeleden over de afpersing, antwoordt ze naast de kwestie dat ze tegen hen zei dat ze de overplaatsing niet zelf had aangevraagd (CGVS K. (...) 2, p. 11). Jullie verklaringen weten wederom niet te overtuigen.
Tenslotte is het bedenkelijk dat jullie al in augustus, nog voordat bendeleden geld waren komen vragen aan jullie woning, de paspoorten aanvroegen en jullie vertrek regelden (CGVS D. (...) 1, p. 6-7 en CGVS K. (...) 1, p. 9), aangezien u stelt dat de kleine bedragen renta die K. (...) voordien betaalde niet ongewoon waren en er verder niets gebeurd was behalve dat jullie eenmaal de collega van K. (...) op een motor zagen. Dat jullie al wisten dat ze jullie gingen komen bezoeken in jullie woning (CGVS D. (...), 5 en p. 10) is weinig overtuigend. Hoewel jullie initieel beide verklaren dat jullie al voor de bedreiging aan de woning het vertrek begonnen te regelen, stelt K. (...) bovendien tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud dat jullie pas in september – nadat bendeleden naar de woning waren gekomen – de reis begonnen te regelen en dat ze zich niet kon herinneren dat ze ooit anders had gezegd (CGVS K. (...) 2, p. 11). Dit ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van jullie beweringen. Gelet op het geheel van bovenstaande elementen kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan jullie vermeende afpersingsproblemen."

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie

blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf, blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beoordeling niet in positieve zin ombuigen. Uw paspoort en identiteitskaart tonen immers enkel uw nationaliteit en identiteit aan, die hier echter niet

ter discussie staan. Met de overlijdensakten van uw broers E. (...) en R. (...), evenals met het document van de asielprocedure van uw zus N. (...), toont u geen persoonlijke toekomstige vrees aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 57/6/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt dat zij in haar land van herkomst bedreigingen heeft ondergaan die hebben plaatsgevonden in een context van "*erge onveiligheidssituatie in El Salvador, wegens de activiteiten van de verschillende criminele bendes*".

Vervolgens betoogt zij dat haar vrees voor vervolging is ingegeven door het feit dat zij tot een "*specifieke en kwetsbare sociale groep*" behoort in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, met name de groep van vrouwen, en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) al regelmatig geoordeeld heeft dat personen van hetzelfde geslacht kunnen worden geacht een specifieke sociale groep in de zin van dit artikel te vormen. De vervolging waaraan zij is blootgesteld valt volgens verzoekster ook onder de criteria van het Verdrag van Genève omdat zij de bendeleden probeerde te ontwijken, "*als wordt zij geacht een standpunt in te nemen dat tegengesteld is aan dat van de groepen*". Verzoekster zet uiteen waarom haar problemen volgens haar binnen de criteria van het Verdrag van Genève vallen, hetzij als vervolging op basis van het behoren tot een bepaalde sociale groep, hetzij als vervolging voor politieke redenen, en wijst daarbij op wat in COI-rapporten van 17 december 2020 en 15 juli 2019 kan worden gelezen over de impact van de georganiseerde misdaadgroepen op het politieke leven in El Salvador en op de *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador* van UNHCR van maart 2016, waarin vrouwen vermeld worden in een lijst van mensen met een risicoprofiel "*who may be in need of international refugee protection*".

Verzoekster betoogt verder een gegronde vrees voor vervolging te hebben in geval van terugkeer naar haar land van herkomst wegens het feit dat zij deel zal zijn van een bepaalde sociale groep, namelijk de "*returnees*". Zij gaat in op de interpretatie van het begrip 'sociale groep' en betoogt dat mensen die gedwongen worden terug te keren naar El Salvador worden beschouwd als een groep met een onveranderlijk kenmerk anders dan het risico om vervolgd te worden, namelijk het feit in het buitenland te hebben verbleven en hierdoor te worden geacht over financiële middelen te beschikken. Zij merkt in dit verband op dat zij reeds door de bendes werd benaderd. Onder verwijzing naar diverse bronnen over de algemene situatie van Salvadoranen die naar hun land van herkomst zijn teruggekeerd na een verblijf in het buitenland, betoogt zij dat zij in geval van terugkeer snel zal worden geïdentificeerd als terugkerende migrant en dat dit haar bijzonder kwetsbaar zou maken voor afpersing, terwijl zij niet over de middelen beschikt om dagelijks losgeld te betalen aan de bendes.

Vervolgens betoogt verzoekster dat verschillende bronnen bevestigen dat de door de bendes veroorzaakte onveiligheid in El Salvador een alarmerend niveau bereikt heeft en dat er zich een niet aflatende cyclus van wraak en geweld afspeelt tussen rivaliserende bendes en tussen bendes en de Salvadoraanse overheden. Zij wijst erop dat de speciale rapporteur voor de mensenrechten van binnenlandse ontheemden in april 2018 verklaarde dat het geweld in El Salvador een niveau heeft bereikt dat gelijk is aan of hoger is dan het geweldniveau in landen in een conflictsituatie en dat El Salvador op de lijst van gevaarlijkste staten ter wereld staat. Zij stelt dat zij gelet op de beschikbare informatie over de

veiligheidssituatie in El Salvador en de bendes met redenen vreest vervolgingen of ernstige schade te ondergaan in geval van terugkeer. Zij citeert verschillende bronnen die zouden getuigen van "*de onmogelijkheid van de Salvadoraanse autoriteiten om haar burgers te beschermen tegen de criminele bendes*" en volgens haar bevestigen wat zij heeft verklaard en meent dat bovendien artikel 48/7 van de Vreemdelingewet moet worden toegepast.

Voor zover zou worden geoordeeld dat zij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, betoogt verzoekster dat zij een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet op basis van wat zij hoger heeft uiteengezet over haar situatie als "*returnee*" en vordert zij, louter subsidiair, subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet omwille van de algemene veiligheidssituatie in El Salvador. Zij argumenteert dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) de voorwaarden van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verkeerd heeft geïnterpreteerd en dat de bestreden beslissing geen analyse inhoudt van de intensiteit en willekeurigheid van het geweld. Zij meent dat het CGVS een subjectieve lezing doet van de COI Focus in het administratief dossier en van alle andere beschikbare bronnen over de veiligheidssituatie in El Salvador. Onder verwijzing naar het arrest *Diakité* van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) stelt verzoekster dat "*(h)ieruit kan worden afgeleid dat de centrale vraag wat betreft de toepassing van art. 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet tot de situatie in El Salvador niet zozeer te maken heeft met het al dan niet bestaan van een situatie van gewapend conflict in het land, maar wel met de intensiteit van het geweld en de mate van willekeurigheid van dit geweld*", waarna zij onder verwijzing naar verschillende bronnen betoogt "*dat El Salvador een situatie van geweld van grote intensiteit kent, die als willekeurig kan gekwalificeerd zijn, zonder dat de overheden in staat zijn om een effectieve bescherming te bieden aan zijn staatsburgers*". Zij verwijst verder naar de definitie van het begrip 'willekeurig geweld' in het arrest *El Gafaji* van het Hof van Justitie en citeert uit het arrest nr. 230 481 van 18 december 2019 van de Raad om te betogen dat mocht de Raad van oordeel zijn dat de situatie in El Salvador niet kan worden beschouwd als willekeurig geweld van dien aard dat elke burger erdoor kan worden getroffen, rekening moet worden gehouden met haar individuele situatie. Zij meent dat zij bijzonder kwetsbaar is in geval van terugkeer naar El Salvador en dat het feit dat zij tot een risicoprofiel behoort, enerzijds als *returnee* zonder middelen om afpersing te vermijden, anderzijds als vrouw, het risico verhoogt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De toegang tot werk en medische hulp is verslechterd door covid, zo stelt verzoekster onder verwijzing naar een rapport van Amnesty International waaruit zij citeert. Zij citeert tevens uit het arrest nr. 248 354 van 28 januari 2021 van de Raad en meent aldus aan te tonen dat zij "*een serieus risico loopt van ernstige bedreiging van haar leven als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict in haar land van herkomst*". "*Hierop aanvullend*", zo vervolgt verzoekster, "*aangezien de geweldgraad die heerst in El Salvador, en het feit dat, behalve voor een aantal rijkelui die over voldoende geld beschikken om zichzelf in een zekere mate te beschermen, iedereen op elk moment in het vizier van gewapende groepen kan komen, kan aan verzoekster ook een bescherming worden toegekend op basis van een risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) Vreemdelingenwet*".

2.1.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster meent op basis van haar verklaringen ten eerste dat zij een oprechte inspanning geleverd heeft om haar asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven en ten tweede dat haar het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

Zij laat het volgende gelden over de relevantie van de incidenten die voorafgingen aan haar eigenlijke vluchtaanleiding:

"*Verwerende partij beschouwt dat het feit dat:*
- verzoeker de renta moest betalen tussen oktober en november 2018;
- twee van de broers van verzoekster werden vermoord door bendeleden in 2012 en 2015:
- de zus van verzoekster ontvoerd werd door mensenhandelaars in 2016
geen concrete persoonlijke toekomstige vrees aantonen.
Verzoekster wil benadrukken de ernst van die gebeurtenissen, in tegenstelling met de licht analysis van verwerende partij. Inderdaad, met betrekking tot de betaling van een renta door verzoekster in tussen

oktober en november 2018 toen ze in een casino werkte, beschouwt verwerende partij dat "omdat de renta enkel betaald moest worden als u naar die plaats ging, toont u geen actuele vrees aan dit verband." (bestreden beslissing p. 2).
Verzoekster herhaalt dat verwerende partij verplichte is om alle elementen van de zaak in oog te nemen. Verzoekster is inderdaad van werk veranderd omdat ze die omstandigheden niet meer kon innemen, maar het was niet genoeg. Het blijkt uit de feiten van haar relaas dat ze opnieuw verplichte werd om een renta te betalen. Haar job verandering was dus geen effectieve oplossing. Als eerder aangetoond zijn bedreigingen om een renta aan bendes te betalen regelmatig in El Salvador, met als gevolg overal gevaar voor burgers zoals verzoekster. De hoofdactiviteit van de bendes is afpersing en veel mensen lopen in dit verband gevaar:
(…)
Verwerende partij moet ook rekening houden van deze elementen en het algemeen veiligheid situatie in El Salvador in haar analysis van de vrees van verzoekster. Die zijn niet alleen indicaties van het risico dat iedere El Salvadoriaan loopt, maar ook elementen die tonen aan dat verzoekster en haar familie slachtoffers van criminelen en bendes zijn geweest, op individuele vlak, in het verleden.
In casu heeft verwerende partij niet rekening gehouden van alle relevante feiten in verband met het land van herkomst van verzoekster of haar individuele situatie en persoonlijke omstandigheden. Dit vormt een schending van artikel 48/6. § 5 van de Vreemdelingenwet.
De voormalige gebeurtenissen zijn ook niet ondervroeg door verwerende partij in haar beslissing. In deze omstandigheden, is verzoekster van mening dat artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet moet toegepast worden, ten minsten in relatie met de bedreiging tot de betaling van de renta intussen oktober en november 2018. Quod non in casu. Verzoekster heeft ondergaan "vervolging of ernstige schade in het verleden of hiermee werd bedreigd". In toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is dit een "duidelijke aanwijzing voor de gegrondheid van de vrees of het reëel karakter van het risico op ernstige schade in de toekomst".
Tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen, zijn de vorige incidenten in casu duidelijk aanwijzingen van de gegrondheid van de vrees van verzoekster of het reëel karakter van het risico op ernstige schade dat ze in de toekomst loopt. De redenering van de verwerende partij over de actualiteit van de vrees van verzoekster is te mager. Haar redenering is te zeggen dat omdat verzoekster afgeperst was toen ze voor het casino werkte, en dat ze in tussentijd van job is veranderd, is haar vrees niet actuele. Als eerder gezegd werd verzoekster opnieuw geconfronteerd tot bedreiging om een renta te betalen nadat ze afscheid had genomen van haar werk op het casino. De objectieve en recente bronnen vermeld supra laten zien dat afpersing door bendeleden een systematisch en wijdverspreid probleem vormt in El Salvador. In oog van dit element kan de argumentatie van het CGVS niet gevolgd worden. Er is dus geen enkele indicatie dat de vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.
Als gevolg moet artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet toegepast worden.
Bovendien, wil verzoekster toevoegen dat ze verhuisd is precies omdat ze zich in zwaar gevaar voelde in Santa Anna na de ontvoering van haar zus. De vrees dat leidde tot dit verhuizing is nog actuele. Daarom kon verzoekster niet terug naar Santa Anna toen de problemen in Miramonte begonnen. In dit verband deelt de tegenpartij geen grondig element om te argumenteren dat haar situatie veranderd is en dat het gevaar in Santa Ana weg is. Ze vermeld enkel naar het feit dat twee van de daders gearresteerd werden. In dit verband deelt verzoekster aan haar raadsman dat meer dan twee personen geïmpliceerd in deze misdaad waren en dat met de arrestatie van die twee mensen werd de zaak afgesloten. Als gevolgd kan het niet vastgesteld worden dat het gevaar niet meer bestaan voor verzoekster in Santa Anna. De bestreden beslissing is in dit verband niet genoeg gemotiveerd. Deze onvoldoende motivering vormt een schending van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.
Verzoekster wijst op dat haar zus naar Spanje is verhuisd na dit incident. In tegenstelling tot wat verweerder beweert in haar beslissing, woont ze niet in Santa Anna (bestreden beslissing p. 2). Er is dus een fout in de motivering van de beslissing. De conclusie getrokken door verwerende partij op basis van dit element, nl. dat verzoekster geen concrete persoonlijke toekomstige vrees toont aan in verband met de ontvoering van haar zus, moet dus uitgesloten worden.
Met betrekking tot hun moeder, is ze inderdaad nog steeds in Santa Anna. Verzoekende partij voegt toe dat het onmogelijk is voor haar om van de situatie van haar moeder te getuigen. Als moeder doet ze haar best om haar kind (nl. verzoekster) te beschermen. Ze doet alles mogelijk om haar niet bezorgd te maken. Het is volgens verzoekster onwaarschijnlijk dat haar moeder iets zou zeggen als ze onrust was. Verzoekster beschouwd dat het stilte van haar moeder niet kan worden geïnterpreteerd als een bewijs van veiligheid, beide voor haar of voor haar moeder. Opnieuw is de motivering van het CGVS onvoldoende in dit verband.

De kern van de zaak is of de verzoekster het risico loopt slachtoffer te worden van bendegeweld indien zij terugkeert. Deze vraag moet bevestigend worden beantwoord en de beoordeling van het CGVS moet verworpen worden.
De korte beoordeling van verwerende partij in haar beslissing in verband met het afpersingsprobleem van verzoekster tussen oktober en november 2018. de moord van twee van haar broers door bendeleden in 2012 en in 2015, en de ontvoering van haar zus door mensenhandelaars in 2016 is onvoldoende en ontbreekt feitelijk en rechtens.
Buiten degene korte beoordeling in de eerst paragraaf van de bestreden beslissing, is de motivering van verwerende partij een "kopieren-plakken" van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van Mevrouw D. A. M. O. (...), de nicht van verzoekster:
(…)
(bestreden beslissing p. 2).
Met oog aan de feiten van de zaak is verzoekster van mening dat de motivering niet genoeg geïndividualiseerd is. Aangezien het feit dat ze andere elementen heeft voorgesteld, speciaal gezien de ernst van de gebeurtenissen in kwestie, is de motivering van het CGVS om haar het vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren onvoldoende.
Om alle bovenstaande redenen moet de bestreden beslissing op zijn minst nietig worden verklaard, zodat een nieuw onderzoek naar de feiten bettreffende het relaas van verzoekster kan plaatsvinden."

Over de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en die van haar nicht D. over de afpersing waarvan zij in 2019 het slachtoffer zouden zijn geworden en die hen ertoe zou hebben gebracht hun land van herkomst te verlaten zet verzoekster vervolgens het volgende uiteen:

"*Uit de "kopiëren-plakken" van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van Mevrouw D. A. M. O. (...) komt dat de geloofwaardigheid van de afpersing van verzoekster en haar nicht door de bende 18 aangetast is door tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen.*
In bijstand, ten eerste stelt het CGVS dat hun respectieve verklaringen qua de betaling van de renta op de werkplaatsen van K. (…) in tegenstelling zijn.
Verzoekster legt uit aan haar raadsman dat haar versie het juiste is. Ze moest de renta betalen in alle supermarkten waar ze werkte. Ze legt uit dat ze weinig commentaren daarover heeft aan D. (...) gegeven. Ze neemt aan dat D. (...) gefocaliseerd is geweest op degene supermarkt waar ze (nl. verzoekster) werkte. Aangezien de persoonlijkheid van verzoekster, wie op zichzelf en niet erg spraakzaam is, is deze aanname logisch en geloofwaardig.
Er dient te moeten opgemerkt dat de protection officer zowel verzoekster als haar nicht heeft ontmoet. Het is duidelijk dat ze zeer verschillende persoonlijkheden hebben. D. (...) is zeer spraakzaam en spontaan in vergelijking met verzoekster wie meer doordachte is. Als D. (...) dacht dat haar nicht enkel in een supermarkt de renla moest betalen, zonder het voor zeker te weten, dan is het waarschijnlijk dat ze dat heeft gezegd zonder nog eens over na te denken. Volgens artikel 9 van het "Handvest van het persoonlijk onderhoud" dat deontologische richtlijnen voor de protection officer bevat:
"(…)"
De persoonlijkheden van verzoekster en haar nicht vormen ook een element van het dossier dat verwerende partij in oog moest nemen op basis van artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet.
In casu houdt het CGVS geen rekening met de persoonlijkheden van D. (...) en van verzoekster in haar gebruik van de informatie verzameld tijdens hun respectieve persoonlijke onderhouden. In plaats daarvan, voert ze uit een subjectieve en strenge lezing van hun verklaringen.
Er dient ook te worden opgemerkt dat D. (...) tijdens haar tweede persoonlijke onderhoud heeft verklaard:
(…)
(NPO 2 D. (...) p. 9).
De kennis van D. (...) over de afpersing van verzoekster is dus blijkbare beperkte. Aangezien het feit dat afpersing heel gewone in El Salvador is, is het niet verrassend dat verzoekster nooit de nood voelde om alle details daarover aan haar nicht te geven. Op een gelijke mannier voelde D. (...) ook nooit de nood om details te vragen. De nota's haar tweede persoonlijke onderhoud lezen:
(…)
(NPO 2 D. (...) p. 9).

Ten tweede, stelt het CGVS dat de verklaringen van verzoekster met betrekking tot de persoon aan wie ze de renta moest betalen fluctueerden. Het CGVS beschouwt dat verzoekster heeft eerst gezegd dat het geld altijd door dezelfde persoon werd gevraagd, en daarna dat ze ook heeft gezegd dat de genaamd J. (...) ook voor het geld vroeg. De beslissing van het CGVS leest dat enkel de "Tweede versie" van verzoekster dezelfde is als degene dat haar nicht heeft gegeven.

Deze conclusie is getrokken op een valse interpretatie van de verklaringen van verzoekster. Wat bedoelt verzokster te zeggen met haar eerste verklaringen was dat het geld altijd gedestineerd was voor dezelfde persoon. Dus, bedoelde ze niet te verklaren dat er enkel een persoon was die de renia vroeg. Meerdere personen de renta vroegen, een van hen was J. (...), in de naam van een persoon. De nota's van het persoonlijk onderhoud lezen:
(…)
(NPO 1 p. 7).
De verklaringen van verzoekster zijn duidelijk. De verwerende partij heeft verzoeksters verklaringen subjectief opgevat.
In tegenstelling met wat het CGVS behoort is deze uitleg ook consistent met de politieklacht dat verzoekster en haar nicht hebben voor het CGVS neergelegd, die welke leest dat D. (...) door een persoon werd afgeperst.
De conclusie van het CGVS in dit verband is nog eens subjectief en veel te streng.

Ten derde, stelt het CGVS dat er tegenstellingen zijn intussen de verklaringen van D. (...) en die van verzoekster over wanneer ze gevolgd werden.
Verzoekster stelt vast dat ze een keer werd gevolgd toen ze alleen op de bus zat. onderweg naar huis, na het werk. Ze werd een tweede keer gevolgd, met D. (...) en haar nichtje (nl. de dochter van D. (...)). Aan haar raadsman legt ze uit dat ze onderweg naar het park waren toen ze een motor heeft opgemerkt. Op die motor waren er twee manen. Beide een helm en donkere kledij droegen. Verzoekster heeft die mannen opgemerkt omdat er iets vreemde in hun gedrag was: ze waren hen aan het volgen. De twee manen hebben verzoekster en haar nicht gewaarschuwd om de renta te betalen binnen een bepaalde termijn. Verzoekster, D. (...) en haar dochter zijn onmiddellijk naar huis terug geweest. De dochter was geschrok. Dit gebeurt nadat ze thuis bedreigd werden. Verzoekster heeft de motor erkend want ze had dit motor al gezien op de parking van haar werk. Daarom wist ze dat een van de twee manen haar collega was, maar wist ze niet zijn identiteit.
Uit de bestreden beslissing is het duidelijk dat het moeilijk was voor verzoekster en haar nicht om dit gebeurtenis in tijd te situeren, en details daarover te geven.
UNHCR toont in dit verband aan dat:
"(…)"
(UNHCR. Beyond proof Credibility assessment in eu asylum systems may 2013, p. 58, 60disponible sur https://www.refworld.org/docid/519b1ib54.html)
Volgens ons zijn de verwachtingen van de verwerende partij te hoog, en haar conclusie te streng.
De beoordeling van het CGVS focusseert op details die volgens ons niet genoeg zijn om de geloofwaardigheid van het verhaal van verzoekster in vraag te stellen.

Ten vierde en op dezelfde manier, benadrukt verwerende partij op het feit dat verzoekster en haar nicht moeilijkheden hebben om een consistent relaas te geven met betrekking tot de bedreiging waaraan zij blootgesteld zijn geweest.
Verzoekster geeft toe dat ze problemen heeft om precies datums te geven, en "een slecht geheugen heeft". Geheugenproblemen komen veel bij asielzoekers, speciaal gezien in verband met traumatische gebeurtenissen. Op basis van wetenschappelijke studies kwam Uw Raad tot de volgende conclusie:
"(…)"
(RvV, arrest nr. 78872, 6 april 2012, §2.3.).
Gelet op de traumatische aarde van het evenement in kwestie, maar ook het feit dat hier beoordeelt het CGVS de coherentie van de verklaringen van twee personen over tijd, zijn inconsistenties te verwachten volgens ons.
Gezien het bovenstaande, is de beoordeling van het CGVS onredelijk streng.
Er dient ook te worden opgemerkt dat verwerende partij het relaas van verzoekster en haar nicht over de bedragen te betalen subjectief heeft geïnterpreteerd.
In haar beslissing vermelde verwerende partij naar verschillende bedragen. Die zijn volgens haar "tegenstrijdigheden", quod non in casu. In werkelijkheid, was het oorspronkelijk bedrag (5000) te hoog voor de tante van verzoekster (nl. de moeder van D. (...)). Ze heeft dus gevraagd om de betaling te spreiden, en quota's van 500 te betalen. Verzoekster kan niet bevestigen hoeveel quota's betaald werden. Ze is op de hoogte geweest van twee keer, waarvan ze enkel een keer aanwezig was. Volgens haar schattingen werden er misschien drie quota's van 500 betaald. Daarom sproke verzoekster soms van een bedrag van 5000, soms van 500. In tegenstelling tot wat verwerende partij behoort, zijn die verschillende bedragen dus geen bewijs van ongeloofwaardigheid. Blijkbaar maakte verzoekster maar een klein foutje. Ze was in de war tussen het bedrag gevraagd en het bedrag betaald. Dit soort van confusie is voorkomende, meer bepaald toen hetzelfde vraag meerdere keer is gesteld. De verweerder kon dit redelijkerwijs niet tegen haar gebruiken.

Ten vijfde, stelt het CGVS dat verzoekster en haar nicht onduidelijke verklaringen over de identiteit van de bendeleden die aan de woning kwamen hebben afgelegd (bestreden beslissing p. 3).
Tijdens haar tweede persoonlijke onderhoud heeft D. (...) verklaard:
(…)
(NPO 2 D. (...) p. 4).
Volgens hun relaas waren er twee personen op de motor. Verzoekster heeft een van de twee erkend. D. (...) heeft ook verklaard:
(…)
(NPO 2 D. (...) p. 9).
Uit deze verklaringen blijkt dat D. (...) er niet zeker van is of een van de twee personen op de motorfiets dezelfde was die naar haar huis kwam. In ieder geval, waren er twee personen op de motofiets en slechts een van hen zou naar het huis zijn gekomen. Verwerende partij stelt:
(…)
(bestreden beslissing p. 3).
Aangezien er twee mensen op de motor zaten, is deze conclusie niet juist. Het kan de tweede persoon op de motor zijn geweest (nl. niet de collega van verzoekster) die D. (...) thuis herkende.
Uit de verklaringen van D. (...) blijkt ook dat D. (...) en verzoekster dit niet hebben besproken. Het is duidelijk dat de identiteit van de persoon voor hen niet van belang was. maar dat de persoon in de naam van de bende 18 handelde cruciaal was. Aangezien de informatie supra voorgesteld inzake het gevaar bendes in El Salavador, is het geloofwaardig dat de identiteit van personen minder van belang is. Inderdaad zijn problemen met een bende niet beperkte tot problemen met individuen maar met de bende zelf.
Verzoekster benadrukt dat ze een omschrijving van de persoon van de supermarkt op basis van haar eigen ervaring heeft gegeven want ze dit persoon heeft gezien. In tegenstelling, heeft ze de persoon thuis niet gezien. Ze heeft dus haar relaas op informatie van haar nicht gebaseerd.
In dit verband verwijst de eiser naar de wijsheid van uw Raad.

Ten zesde, stelt het CGVS vast dat er tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van verzoekster en haar nicht inzake de betalingen aan de bende 18.
Verzoekster verwijst naar wat eerder is gezegd over de moeilijkheden die asielzoekers hebben om zich bepaalde gebeurtenissen te herinneren en precieze data te noemen.
Bovendien, is verzoekster van mening dat ze niet correct op haar tegenstrijdige verklaringen werd gewezen. Inderdaad, denkt ze daar er verwarring was met betrekking tot de vraag "wie heeft het bedrag betaald" tijdens het onderhoud. Dit vraag kan op twee verschillende manieren begrepen worden:
- het oorsprong van het geld (nl. wie was het eigenaar van het geld)
- de persoon die letterlijk heeft het geld gegeven (nl. het overdracht van hand tot hand)
Daarom heeft ze "naast de kwestie" geantwoord en heeft ze verklaard dat ze een akkoord met haar tante had.

Ten zevende, stelt het CGVS er tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van verzoekster en haar nicht inzake de plaats waar verzoekster werkte, en meer bepaalde of ze nog in Zacamil werkte.
Verzoekster bleef werken af en toe in Zacamil in het kader van verplaatsingen. D. (...) liet dit detail weg omdat ze niet bewust van dit detail was.
Uit hun relaas is het duidelijk dat verzoekster en haar nicht niet veel deelden. De aarde van hun relatie verklaart waarom ze kleine details over elkaar niet weten. Verzoekster verwijst opnieuw naar wat eerder is gezegd over haar persoonlijkheid en die van D. (...).
Verzoekster verwijst in dit verband naar de wijsheid van uw Raad.

Ten achtste, impliceert verwerende partij dat verzoekster en haar nicht hun vlucht uit het land aan het voorbereiden waren, voordat bendeleden geld kwamen vragen. Het CGVS vermeld naar de aanvraag van paspoorten.
Verzoekster staat dat ze alleen een paspoort in augustus 2019 heeft gevraagd, niet D. (...). Ze staat dat ze reizen als toerist wilde. Ze was niet van plan om samen met D. (...) te reizen maar alleen. Volgens haar heeft D. (...), in tegenstelling, haar paspoort in september gehaald om uit het land te vluchten.
Volgens verzoekster ontbreekt de conclusie getrokken door verwerende partij aan fundering. De beoordeling van het CGVS is bijna exclusief gebaseerd op het verkrijgen van een passpoort twee maanden voordat verzoekster vluchtte. Dit beoordeling is te streng en moet verworpen worden."

Verzoekster besluit dat er moet er worden beoordeeld dat de argumenten van het CGVS onvoldoende, inadequaat en verkeerd zijn om een negatieve beslissing te kunnen nemen en stelt verder:

"*De bestreden beslissing moet ten minste vernietigd worden om naar het CGVS terug te sturen voor bijkomend onderzoek.*
De verzoekende partij is echter van mening dat de verklaringen van verzoekster moeten als aannemelijk en geloofwaardig beschouwd worden, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel. Verzoekster heeft consistent verklaringen afgelegd, die overeenkomen met de beschikbare informatie.
Rekening houden met de veiligheidssituatie in El Salvador, zijn er genoeg elementen om zijn vrees voor vervolgingen in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen. De beschikbare informatie toont bovendien aan de onmogelijkheid van de overheden effectieve bescherming te bieden.
De verzoekster moet als gevolg een bescherming krijgen.
Daarvoor dient verzoekster de vluchtelingstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te worden."

2.2. Stukken

Als bijlage bij het verzoekschrift worden blijkens de inventaris volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:
"*1) UNHCR, Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador, march 2016, https://www.refworld.org/docid/56e706e94.htm, p. 27 en 30*
2) COl focus. Retour au pays apres un episode migratoire, 17 december 2020, https://www.cgra.be/fr/infospays/retour-au-pays-apres-un-episode-migratoire, p. 9-10, en p. 17-18
3) COI focus. Retour au pays apres un episode migratoire (mise a jour), 13 juillet 2021, p. 17 en p. 19-22, https://www.cgrs.be/en/country-information/retour-au-pays-apres-un-episode-migratoire-0.
4) COl Focus - SALVADOR Situation securitaire, 15 juli 2019, https://www.cgra.be/fr/infos-pays/situationsecuritaire- 23, p. 23-24
5) COI Focus, Salvador. Retour au pays des ressortissants, 9 januari 2020, p. 22, URL: https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf, p. 15, 17-18
6) HRW. Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse, 5 februari 2020, beschikbaar op https://www.hrw.org/report/2020/02/05/deported-danger/united-statesdeportation-policies-expose-salvadorans-death-and.
7) IDMC. An atomised crisis. Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador, september 2018, p. 26, URL: https://www.intemal-displacement.org/publications/an-atomised-crisisreframing-displacement-caused-by-crime-and-violence-in-el-salvador
8) International Crisis Group (ICG), Life Under Gang Rule in El Salvador, 26 december 2018, beschikbaar op https://www.refworld.org/docid/5c07a4f94.html.
9) International Crisis Group (ICG), El Salvador's Politics of Perpetual Violence, 19 december 2017, Latin America Report n° 64, beschikbaar op : https://www.refworld.org/docid/5a3cf2394.html.
10) International Crisis Group (ICG), Mafia of the Poor: Gang Violence and Extortion in Central America, 6 april 2017, Latin America Report n° 62, p. iii, URL: https://www.refworld.org/docid/58e74ed64.html.)
11) Human Rights Watch (HRW), El Salvador - Events of 2018, beschikbaar op: https://www.hrw.org/worldreport/2019/country-chapters/el-salvador.
12) Overseas Security Advisory Council (OSAC), El Salvador - 2019 Crime and Safety Report, 25 april 2019, beschikbaar op: https://www.osac.gov/Country/ElSalvador/Content/Detail/Report/d1222be6-4e5d-461 f-912c-15f4aec90b02
13) UK Home Office. Country Policy and Information Note El Salvador: Actors of protection, februari 2021, https://www.gov.uk/govemment/publications/el-salvador-country-policy-and-information-notes
14) USDOS - US Department of State: 2020 Country Reports on Human Rights Practices: El Salvador. 30 maars 2021 https://www.ecoi.net/en/document/2048153.html
15) HRW - Human Rights Watch: World Report 2021 - El Salvador, 13 januari 2021 https://www.ecoi.net/en/document/2043580.html
16) AI - Amnesty International: El Salvador 2020, 7 april 2021 https://www.ecoi.net/en/document/2048675.html
17) UK Home Office, Country Policy and information Note El Salvador : Fear of gangs", January 2021, beschikbaar op https://www.gov.uk/govemment/publications/el-salvador-country-policy-and-informationnotes
18) COI focus, situation securitaire, 12 oktober 2020, https://www.cgra.be/fr/infos-pays/situation-securitaire-35
19) Al Saad Egbariah Abdelnasser, « Effets psychiques de la demande d'asile », Dialogue, 2003/4 (no 162), p. 101-1 12. DOI : 10.3917/dia. 162.0101. URL : https://www.caim.info/revue-dialogue-2003-4-page-101.htm"

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48, 48/2 en 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet. Evenmin ziet de Raad in op welke wijze artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt in welke gevallen de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure kan behandelen, *in casu* geschonden zou zijn. Tot slot ziet de Raad niet in op welke wijze artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dat louter het toepassingsgebied van deze wet omschrijft, *in casu* geschonden zou zijn. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, wijst de Raad er nog op dat deze bepaling bij artikel 16 van het koninklijke besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met ingang van 21 juli 2018 werd opgeheven.

2.3.1.2. In de mate dat verzoekster in haar eerste middel aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) uit haar verklaringen blijkt dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of dat zij er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet, nu (i) zij geen actuele vrees aantoont in verband met de *renta* die zij moest betalen toen zij gedurende oktober of november 2018 bij een casino werkte, (ii) zij ook in verband met de moord op haar twee broers door bendeleden in 2012 en 2015 en de ontvoering van haar zus in 2016 door mensenhandelaars in Santa Anna geen concrete persoonlijke toekomstige vrees aantoont, (iii) de geloofwaardigheid van haar vluchtmotief dat zij, evenals haar nicht D. en de moeder van die nicht, in 2019 afgeperst werd door de

bende 18 volledig onderuit wordt gehaald door veelvuldige tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en die van haar nicht, en (iv) geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat zij louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en zij in dit verband overigens zelf geen vrees heeft aangehaald, omdat (B) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en omdat (C) de door haar neergelegde documenten deze beoordeling niet in positieve zin kunnen ombuigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster haalt diverse feiten en gebeurtenissen aan als reden voor haar vertrek uit haar land van herkomst, El Salvador. Zij verklaart vooreerst dat het huis waar zij met haar moeder, broers en zussen woonde in Sonsonate in brand werd gestoken nadat haar broer R. problemen kreeg met de politie en opgepakt werd en dat zij als gevolg daarvan in 2011 verhuisden naar de kolonie Bella Vista in San Salvador. In 2012 zou haar broer E. vermoord zijn, waarop zij naar Santa Anna zouden zijn verhuisd. In 2015 zou haar broer R. vermoord zijn en in 2016 zou haar zus N. J. ontvoerd zijn. Na haar vrijlating zou N. J. enige tijd therapie hebben gevolgd. Verzoekster zou naar aanleiding van deze gebeurtenis in juni 2018 verhuisd zijn naar de woning van haar tante in de kolonie Miramonte in San Salvador, waar ook haar nicht D. woonde. Na eerst enkele maanden als dienstmeisje te hebben gewerkt in een casino zou verzoekster in februari 2019 aan de slag zijn gegaan bij een bedrijf dat voedingsproducten verdeelt in supermarkten. Zij zou soms kleine bedragen *renta* van vijf of tien dollar hebben moeten betalen aan bendeleden in de verschillende buurten waar zij kwam, waaronder Zacamil, waar de bende 18 actief was. Vanaf juli 2019 zou verzoekster zijn lastiggevallen door een collega in de supermarkt in Zacamil die haar allerlei vragen zou hebben gesteld en haar in augustus 2019 zou gezegd hebben dat er een bevel van de bende 18 was dat zij of haar familie zouden moeten betalen opdat zij zou kunnen blijven werken en haar familie niets zou overkomen. In die periode zou zij een keer gemerkt hebben dat zij achtervolgd werd door een motorfiets toen zij op de bus zat. Ook zouden zij en haar nicht op een dag twee mannen op een motorfiets hebben opgemerkt waarvan zij er één zou hebben herkend als het bendelid dat haar afperste in de vestiging van de supermarkt in Zacamil. Op gegeven moment zouden er twee bendeleden naar de woning van de tante van verzoekster zijn gekomen om een groot geldbedrag te vragen. Drie dagen later zou haar tante daarvan een deel hebben betaald aan de bende. Verzoekster zou vervolgens aan haar werkgever een overplaatsing naar een andere zone hebben gevraagd waardoor zij niet meer naar Zacamil zou moeten gaan. Op 9 oktober 2019 zouden verzoekster en haar nicht D. naar de politie zijn gegaan om klacht in te dienen tegen hun afpersers. Op 19 oktober 2019 verliet verzoekster samen met haar nicht D. El Salvador en reisden zij via Spanje en Frankrijk naar België.

De Raad merkt op dat uit het geheel van verzoeksters verklaringen blijkt dat zij als directe vluchtaanleiding aanhaalt dat zij en haar nicht D. in 2019 werden afgeperst door de bende 18. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris-generaal slechts vaststellen dat aan dit vluchtmotief geen geloof kan worden gehecht gelet op de vele tegenstrijdigheden tussen verzoeksters verklaringen en de verklaringen van haar nicht.

De adjunct-commissaris-generaal wijst in de bestreden beslissing vooreerst op de volgende pertinente motieven van de beslissing die in hoofde van verzoeksters nicht werd genomen:
"*Volgens uw verklaringen begonnen de afpersingsproblemen toen K. (...) werkte voor Robertoni, een job waarvoor zij naar supermarkten op verschillende plaatsen moest gaan, en dat zij hierdoor reeds vanaf het begin kleine bedragen moest betalen aan de bende. U stelt dat K. (...) slechts bij één supermarkt, die in Zacamil, werd afgeperst maar dat ze bij andere supermarkten niet moest betalen (CGVS D. (...) 2, p. 8). Dit is echter niet consistent met K. (...)'s verklaring dat zij steeds op alle plekken 5 of 10 dollar moest betalen en dat u daar wel degelijk van op de hoogte was (CGVS K. (...) 1, p. 7-8 en CGVS (...) dd. 5 juli 2021 (hierna: CGVS K. (...) 2), p. 6). Jullie stellen dat K. (...)'s collega J. (...), die geen bendelid was maar er wel connecties mee had, haar vanaf juli 2019 allerlei persoonlijke vragen begon te stellen en dat een andere collega, een bendelid van de 18 van wie jullie de naam niet kennen, gelijktijdig kleine bedragen renta begon te vragen telkens als K. (...) in Zacamil kwam (CGVS K. (...) 1, p. 11-12; CGVS K. (...) 2, p. 4 en 6-7; CGVS D. (...) 1, p. 7-8). Wat betreft de persoon die K. (...) dan in augustus vroeg om een groter bedrag blijken K. (...)'s verklaringen echter niet volledig coherent. Terwijl ze immers eerst stelt dat het de persoon was die haar altijd geld vroeg (CGVS K. (...) 1, p. 8) stelt ze even later dat het J. (...) was die haar dat zei (CGVS K. (...) 1, p. 13). Jullie verklaringen dat K. (...) door twee verschillende personen werd lastiggevallen – haar collega J. (...) die haar vragen stelde en een ander persoon die haar de kleine bedragen vroeg – stroken daarbij niet met wat de politieklacht dd. 10 oktober 2019 vermeldt, namelijk dat één en dezelfde persoon K. (...) uitvroeg en geld van haar eiste.*"

Door in het tweede middel van haar verzoekschrift zonder meer voor te houden dat haar versie van de feiten de juiste is, verklaart noch verschoont verzoekster dat zij en haar nicht tegenstrijdige verklaringen aflegden. De aanname dat verzoeksters nicht "*gefocaliseerd is geweest op degene supermarkt waar ze (nl. verzoekster) werkte*" gaat niet op daar aan verzoeksters nicht expliciet werd gevraagd of verzoekster geld moest betalen als ze bij andere supermarkten kwam en zij deze vraag zonder meer negatief beantwoordde (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met 'Landeninformatie', gehoorverslagen D. A. M. O., notities van het persoonlijk onderhoud van 5 juli 2021, p. 8). Verder is de verwijzing naar de gesloten persoonlijkheid van verzoekster en de uitleg dat zij haar nicht weinig zou hebben verteld over de afpersing in andere supermarkten niet afdoende, nu verzoekster tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat haar nicht wist dat zij ook op andere plekken *renta* moest betalen omdat dit de normale situatie is in haar land en het geen nieuws is dat men moet betalen. Dat verzoekster na confrontatie met de verklaringen van haar nicht het geweer van schouder verandert en opwerpt dat haar nicht dat misschien niet wist omdat ze nooit in hetzelfde gebied als haar werkte (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 5 juli 2021, p. 6), is in het licht van haar eerdere verklaringen niet ernstig te noemen. In het tweede middel van haar verzoekschrift herhaalt verzoekster overigens dat afpersing in El Salvador heel gewoon is en argumenteert ze dat het daarom niet verrassend is dat zij nooit de nood voelde om alle details daarover aan haar nicht te geven en haar nicht ook nooit de nood voelde om haar details te vragen. Aldus kan niet worden ingezien waarom verzoeksters nicht er dan vanuit zou gaan dat verzoekster in afwijking van de gangbare praktijk slechts op één plaats *renta* diende te betalen. Te dezen is een verwijzing naar de persoonlijkheid van verzoeksters nicht, die zeer spraakzaam en spontaan zou zijn in vergelijking met verzoekster, die meer doordacht zou handelen, andermaal niet afdoende. Waar verzoekster het waarschijnlijk acht dat haar nicht zonder nadenken zou verklaren dat zij enkel in één supermarkt *renta* moest betalen, zonder dit zeker te weten, dient de Raad op basis van de notities van de persoonlijke onderhouden van haar nicht vast te stellen dat zij herhaaldelijk heeft aangegeven het antwoord op een vraag niet te weten of niet zeker te zijn van haar antwoord (adm. doss., stuk 6, map met 'Landeninformatie', gehoorverslagen D. A. M. O., notities van het persoonlijk onderhoud van 5 juli 2021, p. 2, 4, 7, 8, 9, 10, 11 en 12, en notities van het persoonlijk onderhoud van 10 mei 2021, p. 3, 4, 5, 6, 7 en 8). Het is in het licht hiervan niet aannemelijk dat verzoeksters nicht stellig zou verklaren dat verzoekster enkel in de supermarkt in Zacamil *renta* moest betalen "*omdat ze het alleen daar aan haar vroegen*" als zij dit niet zeker zou hebben geweten, te meer daar het volgens verzoekster net gangbaar is dat men *renta* betaalt aan elke supermarkt.

Verzoekster kan verder niet overtuigen waar zij in het tweede middel betoogt dat de adjunct-commissaris-generaal haar verklaringen verkeerd heeft geïnterpreteerd waar in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat zij incoherente verklaringen heeft afgelegd over de persoon die haar in augustus 2019 om een groter bedrag vroeg. De uitleg dat verzoekster bedoelde dat meerdere personen de *renta* vroegen, waaronder J., maar dat het geld altijd "*gedestineerd*" was voor dezelfde persoon, is niet afdoende. Uit de notities van haar persoonlijk onderhoud van 10 mei 2021 blijkt immers dat haar duidelijk gevraagd werd wie geld vroeg aan haar en haar familie en niet wie daartoe het bevel gaf of voor wie het geld bestemd

was (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 10 mei 2021, p. 8). Verzoeksters antwoord dat dit de persoon was die altijd al geld aan haar had gevraagd en dat die haar zei dat hij het bevel had gekregen om haar geld te vragen, strookt niet met haar latere verklaringen als zou dit haar collega J. zijn geweest (*ibid.*, p. 13). De passage uit de notities van haar persoonlijk onderhoud die verzoekster in dit verband aanhaalt, heeft betrekking op de *renta* die zij moest betalen op de verschillende plekken waar zij heen ging en niet op het bedrag dat in augustus 2019 van haar zou zijn geëist (*ibid.*, p. 7). Waar verzoekster nog betoogt dat haar uitleg consistent is met de politieklacht die zij en haar nicht hebben neergelegd, waarin gelezen kan worden dat haar nicht door één persoon werd afgeperst, wijst de Raad erop dat waar uit deze klacht blijkt dat de collega die haar nicht lastigviel met vragen tevens de persoon was die haar vervolgens afperste, uit haar verklaringen en die van haar nicht duidelijk blijkt dat de afperser een andere persoon was.

De adjunct-commissaris-generaal wijst vervolgens in de bestreden beslissing terecht op de volgende pertinente motieven van de beslissing die in hoofde van verzoeksters nicht genomen werd:
"*Voorts halen jullie aan nadien enkele keren gevolgd te zijn geweest. K. (...) stelt aanvankelijk dat ze dit slechts één keer merkte toen iemand op een motor haar volgde terwijl ze op de bus zat, dat u er niet bij betrokken was en dat u nooit hebt gemerkt dat jullie achtervolgd werden (CGVS K. (...) 2, p. 8). Erop gewezen dat u, daarentegen, eerder had verklaard dat jullie beide een keer merkten dat jullie in het oog gehouden werden door personen op een motor toen jullie samen naar het park gingen (CGVS D. (...) 2, p. 4 en 10), stelt K. (...) slechts dat dat anders was omdat ze toen gestationeerd stonden. Bovendien bevatten jullie verklaringen over het incident waarbij twee mannen op een motor jullie nabij het park in het oog hielden flagrante tegenstrijdigheden. Zo stelt K. (...) tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud dat dit gebeurde voordat twee bendeleden op 22 september naar jullie woning kwamen om geld te eisen (CGVS K. (...) 1, p. 13-14). Tijdens het tweede interview stelt zij echter dat het incident met de mannen op de motor gebeurde enkele dagen nadat men naar huis was gekomen en dat de mannen op de motor die dag signalen deden om duidelijk te maken dat jullie het gevraagde bedrag moesten betalen. Gewezen op haar tegenstrijdige verklaringen, stelt K. (...) tijdens haar tweede interview dat ze niet weet waarom ze het de eerste keer anders verklaarde maar dat ze er nu "meer aan gedacht" had (CGVS K. (...) 2, p. 9). Dit weet echter geenszins te overtuigen, te meer aangezien het incident met de motor volgens uw verklaringen eveneens gebeurde voordat de bendeleden aan de woning kwamen. Geconfronteerd met haar bewering herhaalt u slechts dat het voordien gebeurde (CGVS D. (...) 2, p. 15), waarmee de aangekaarte tegenstrijdigheid niet wordt opgehelderd. Daarbij stelt K. (...) initieel dat de personen op de motor tegen jullie zeiden dat jullie moesten betalen (CGVS K. (...) 1, p. 13), terwijl u verklaart dat ze helemaal niets zeiden (CGVS D. (...) 2, p. 4 en 10). Door nadien te stellen dat ze zich niet herinnert of ze jullie benaderd hebben of niet (CGVS K. (...) 2, p. 9) klaart K. (...) deze tegenstrijdigheid niet uit. Nog verklaart K. (...) verschillende dingen over de identiteit van de personen op de motor. Terwijl ze eerst immers stelt dat ze niet wist wie het waren en dat ze hen niet kon identificeren omdat ze hun helmen aanhadden (CGVS K. (...) 1, p. 14), verklaart ze nadien dat ze wist dat het de persoon van haar werk was die haar geld vroeg door de nummerplaat van de motor (CGVS K. (...) 2, p. 9).*"

Door in het tweede middel van haar verzoekschrift een versie van de feiten te debiteren die op meerdere punten afwijkt van de verklaringen die zij en haar nicht D. hierover eerder hebben afgelegd, weerlegt noch verklaart verzoekster de vastgestelde tegenstrijdigheden. Waar verzoekster argumenteert dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het voor haar en haar nicht moeilijk was om deze gebeurtenis in de tijd te situeren en hierover details te geven, merkt de Raad op dat van verzoekster en haar nicht redelijkerwijs mag worden verwacht dat zij in staat zijn om gedetailleerde en eensluidende verklaringen af te leggen over de feiten waarop zij zich beiden beroepen in het kader van hun respectievelijke verzoeken, zeker waar het, zoals *in casu*, feiten betreft die raken aan de kern van dit gemeenschappelijk relaas. De algemene en theoretische beschouwingen over de wijze waarop de herinneringen van verzoekers om internationale bescherming kunnen worden beïnvloed zijn niet afdoende ter verklaring of verschoning van de *in casu* gedane vaststellingen. Door te stellen dat de verwachtingen van de adjunct-commissaris-generaal te hoog liggen en dat de adjunct-commissaris-generaal focust op details die niet genoeg zijn om de geloofwaardigheid van haar relaas in vraag te stellen, geeft verzoekster weliswaar aan dat zij het niet eens is met de beoordeling van de adjunct-commissaris-generaal en tracht zij deze te minimaliseren, doch weerlegt zij de gedane vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, niet. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing als een geheel moet worden gelezen en niet als een samenstel van elementen die elk op zich deze beslissing zouden kunnen schragen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing weergegeven motieven dat de adjunct-commissaris-generaal in hoofde van verzoekster heeft doen besluiten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De adjunct-commissaris-generaal wijst voorts op goede gronden op de volgende motieven in de beslissing die in hoofde van verzoeksters nicht werd genomen:
"*Evenmin zijn jullie verklaringen consistent over het moment waarop bendeleden naar jullie woning kwamen om geld te eisen. Terwijl u en K. (...) initieel stellen dat de bendeleden op 22 september thuis langs kwamen en dat jullie op 25 september een deel van dat geld gingen betalen (CGVS K. (...) 1, p. 13; CGVS D. (...) 1, p. 11 en CGVS D. (...) 2, p. 4), verklaart uw nicht tijdens haar tweede interview dat dit allebei in augustus gebeurde (CGVS K. (...) 2, p. 5-6). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt stelt u slechts dat het niet in augustus geweest kan zijn (CGVS D. (...) 2, p. 15). Ook leggen jullie strijdige verklaringen af over het bedrag dat de bendeleden die avond vroegen. U stelt dat ze 1000 dollar vroegen maar dat uw moeder kon onderhandelen dat ze op woensdag 25 september 500 dollar moest betalen aan de parking van het winkelcentrum van Zacamil, en voegt later toe dat ze jullie die woensdag nog zeiden 5000 dollar extra te willen tegen 31 oktober (CGVS D. (...) 1, p. 8 en 11 en CGVS D. (...) 2, p. 3-4). K. (...) stelt tijdens haar eerst interview echter dat ze op 22 september al 5000 dollar vroegen, hetgeen in schijven betaald moest worden met een eerste schijf van 500 dollar op woensdag de 25e (CGVS K. (...) 1, p. 14-15). Wanneer tijdens haar tweede interview gevraagd wordt welk bedrag de bendeleden bij de woning vroegen die eerste avond, antwoordt K. (...) "500 dollar" en gevraagd of ze enkel 500 dollar vroegen stelt ze "dat is wat ze tegen me zeiden". Erop gewezen dat ze voordien echter had verklaard dat 5000 dollar in schijven betaald moest worden, antwoordt ze te denken dat dat daarna was (CGVS K. (...) 2, p. 5 en 9-10). Aldus blijkt K. (...) zichzelf tegen te spreken. Uw verklaring dat K. (...) zei dat er meteen 500 dollar gevraagd werd omdat dat is wat jullie hebben afgegeven (CGVS D. (...) 2, p. 16) klaart dit niet uit.*"

Verzoekster geeft in het tweede middel toe dat zij "*problemen heeft om precies datums te geven*" en dat zij "*een slecht geheugen heeft*". De Raad wijst er echter op dat verzoekster tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS precies kon aangeven dat de bendeleden op 22 september 2019 naar het huis kwamen om aan haar nicht en tante geld te vragen en dat zij dit op 25 september 2019 betaalden (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 10 mei 2021, p. 10 en 13). Dat haar geheugen haar tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud, nauwelijks twee maanden later, dermate in de steek laat dat zij diezelfde gebeurtenissen in augustus 2019 situeert, komt de Raad niet aannemelijk voor (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 5 juli 2021, p. 5-6). De algemene bewering dat geheugenproblemen veel voorkomen bij asielzoekers, vooral in verband met traumatische gebeurtenissen, wordt door verzoekster op geen enkele wijze *in concreto* gestaafd. Verzoekster legt geen medische attesten voor waaruit kan blijken dat haar geheugen of cognitief vermogen ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn om correcte en coherente verklaringen af te leggen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Bovendien hebben noch verzoekster noch haar advocaat tijdens de gehoren gewezen op een dermate psychische problematiek dat verzoekster niet in staat zou zijn om te worden gehoord. Verzoekster laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma haar verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op (de motieven van) de bestreden beslissing. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Waar verzoekster verwijst naar het arrest nr. 78 872 van 6 april 2012 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat verzoekster na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Waar verzoekster in het tweede middel nog wijst op het feit dat de adjunct-commissaris-generaal "*de coherentie van de verklaringen van twee personen over tijd*" beoordeelt, merkt de Raad op dat uit de hoger aangehaalde motieven blijkt dat niet alleen incoherenties werden vastgesteld tussen de verklaringen van verzoekster en haar nicht maar ook tussen de opeenvolgende verklaringen die verzoekster heeft afgelegd, niettegenstaande er slechts twee maanden verstreken waren tussen haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS en haar tweede persoonlijk onderhoud. De uitleg (*post factum*) dat de bendeleden oorspronkelijk vijfduizend dollar vroegen aan de tante van verzoekster maar dat die kon bekomen dat de betaling daarvan zou worden gespreid in verschillende *quota* van vijfhonderd dollar, waardoor verzoekster soms sprak over vijfduizend dollar en soms over vijfhonderd dollar, kan niet overtuigen. Het is vooreerst niet aannemelijk dat verzoekster het bedrag dat gevraagd werd zou hebben verward met het bedrag dat betaald werd. De omstandigheid dat haar dezelfde vraag meerdere keren werd gesteld biedt in dezen geen verschoning, wel in tegendeel. Er mag immers van verzoekster worden

verwacht dat zij gelijkluidende antwoorden geeft wanneer eenzelfde vraag haar in de loop van haar beide persoonlijke onderhouden meermaals wordt gesteld, te meer daar uit de notities van haar persoonlijke onderhouden blijkt dat de vraagstelling telkens duidelijk was (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 10 mei 2021, p. 14-15, en notities van het persoonlijk onderhoud van 5 juli 2021, p. 5 en 9). Bovendien wijkt deze versie van de feiten andermaal af van de eensluidende verklaringen die de nicht van verzoekster hierover aflegde tijdens haar beide persoonlijke onderhouden en volgens de welke er door de bendeleden duizend dollar werd gevraagd op 22 september 2019, waarvan er vijfhonderd zou zijn betaald op 25 september 2019, op welk moment de bendeleden vervolgens vijfduizend dollar zouden hebben gevraagd (adm. doss., stuk 6, map met 'Landeninformatie', gehoorverslagen D. A. M. O., notities van het persoonlijk onderhoud van 10 mei 2021, p. 8 en 11, en notities van het persoonlijk onderhoud van 5 juli 2021, p. 3-4).

De adjunct-commissaris wijst er verder terecht op dat verzoekster en haar nicht onduidelijke verklaringen hebben afgelegd over de identiteit van de bendeleden die aan hun woning kwamen en licht dit in de in de bestreden beslissing aangehaalde beslissing die ten aanzien van de nicht van verzoekster werd genomen als volgt toe:
"*U stelt dat K. (...) de persoon die jullie eerder op de motor aan het park hadden gezien herkende als degene die haar held geld vroeg in Zacamil en dat het ook de persoon op de motor was die later aan de woning kwam, hetgeen impliceert dat het bendelid van de supermarkt in Zacamil degene was die later aan de woning kwam. Gewezen op deze vaststelling antwoordt u naast de kwestie "we denken dat de man die haar vragen stelde een vriend is van hem en dat hij hem stuurde". Bovendien kan u het bendelid van aan de woning gedetailleerd beschrijven en het is dan ook vreemd dat u niet met K. (...) gesproken zou hebben om na te gaan of uw beschrijving van het bendelid aan de woning overeenstemt met haar beschrijving van het bendelid in Zacamil. Uw verklaringen dat u toen "niet veel aandacht aan het verhaal van K. (...)" besteedde, dat die afpersingen van Zacamil iets heel gewoonlijk waren en dat "K. (...) een heel gesloten persoon" is, weten niet te overtuigen. Het betreft immers de aanleiding voor jullie gezamenlijke vlucht uit het land. Het kan dan ook verwacht worden dat jullie hierover meer met elkaar gesproken zouden hebben (CGVS D. (...) 2, p. 4 en 9). Dient nog toegevoegd dat dit evenmin strookt met de politieklacht dd. 10 oktober 2019, aangezien deze vermeldt dat de persoon die K. (...) vragen stelde en geld vroeg ook degene is die op 22 september naar de woning kwam.*"

Door in het tweede middel van haar verzoekschrift de verklaringen van haar nicht te citeren en erop te wijzen dat hieruit blijkt dat haar nicht er niet zeker van is of één van de twee personen op de motorfiets dezelfde persoon was als deze die naar hun huis kwam, verklaart verzoekster niet waarom haar nicht dan bevestigend antwoordde op de vraag of de persoon die naar hen kwam op 22 september 2019 dezelfde persoon is die zij herkende op de motor toen zij naar het park gingen en hieraan toevoegde: "*Maar die dag is hij gekomen met een vrouw, de dag toen we hem op de motor zagen was hij met een man*" (adm. doss., stuk 6, map met 'Landeninformatie', gehoorverslagen D. A. M. O., notities van het persoonlijk onderhoud van 5 juli 2021, p. 9). Verzoekster betwist verder de conclusie van de adjunct-commissaris-generaal dat het bendelid dat haar afperste aan de supermarkt in Zacamil, en die zij later zou hebben herkend op een motorfiets aan het park, degene was die later naar de woning kwam, en wijst op de mogelijkheid dat het de tweede persoon op de motorfiets kan zijn geweest die haar nicht thuis herkende, doch zij betwist niet dat zij en haar nicht dit nooit onderling hebben besproken, zoals ook duidelijk blijkt uit de in het tweede middel geciteerde verklaringen van haar nicht. Verzoekster kan niet overtuigen waar zij deze vaststelling minimaliseert door aan te voeren dat de identiteit van de persoon van minder belang is dan het feit dat deze persoon handelde in naam van de bende 18. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt, mag worden verwacht dat zij en haar nicht met elkaar zouden hebben gesproken over de feiten die de aanleiding hebben gevormd tot hun gezamenlijke vlucht uit hun land van herkomst. Bovendien verklaart deze uitleg niet waarom in de politieaangifte die verzoekster en haar nicht op 9 oktober 2019 hebben ingediend kan worden gelezen dat de collega die verzoekster vragen stelde en geld vroeg ook degene was die op 22 september 2019 naar haar woning kwam.

De adjunct-commissaris-generaal kan tevens worden gevolgd waar zij in de bestreden beslissing verwijst naar de volgende overwegingen die in de beslissing die ten aanzien van verzoeksters nicht werd genomen zijn opgenomen:
"*Volgens uw verklaringen bent u op 25 september met uw moeder 500 dollar gaan betalen aan de parking van het winkelcentrum in Zacamil (CGVS D. (...) 1, p. 11 en CGVS D. (...) 2, p. 12). K. (...) verklaart initieel dat u het geld bracht en dat ze niet weet waar dit plaatsvond (CGVS K. (...) 1, p. 15) maar vertelt tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat jullie het met drie – u, uw moeder en K. (...) – gingen brengen en dat jullie het geld in een enveloppe afgaven via het raam van de auto. Gewezen op haar tegenstrijdige verklaringen antwoordt K. (...) naast de kwestie dat ze een akkoord hadden met uw tante en dat ze het*

geld hebben afgegeven (CGVS K. (...) 2, p. 10). Wanneer u met K. (...)'s verklaringen geconfronteerd wordt, stelt u uw verklaring bij in die zin dat K. (...) na haar werk in de auto gestapt is en er dus bij was toen jullie de enveloppe afgaven (CGVS D. (...) 2, p. 16). Dit is weinig overtuigend."

De verwijzing in het tweede middel naar "*wat eerder is gezegd over de moeilijkheden die asielzoekers hebben om zich bepaalde gebeurtenissen te herinneren en precieze data te noemen*" is niet afdoende, net zo min als de bewering als zou er verwarring zijn geweest met betrekking tot de vraag "*wie heeft het bedrag betaald*". Uit de verklaringen die verzoekster heeft afgelegd tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt duidelijk dat zij niet aanwezig was bij de betaling van de vijfhonderd dollar op 25 september 2019. Gevraagd waar de betaling juist plaatsvond, moest zij immers het antwoord schuldig blijven. Zij lichtte toe dat zij moest blijven werken, dat haar nicht de bendeleden heeft betaald en dat de bendeleden haar nicht expliciet hadden gezegd dat zij het geld moest brengen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 10 mei 2021, p. 15). De vaststelling dat verzoekster nauwelijks twee maanden later tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud plots voorhoudt er wel bij te zijn geweest toen het geld overhandigd werd en dat dit op een parking gebeurde kan niet worden verklaard door geheugenproblemen, ter staving waarvan verzoekster overigens geen enkel attest bijbrengt, of een vermeende verwarring over de vraag wie het geld betaalde.

De adjunct-commissaris-generaal vervolgt in de beslissing die ten aanzien van verzoeksters nicht werd genomen en waaruit in de bestreden beslissing wordt geciteerd op goede gronden:
"*Bovendien is het onlogisch dat, als K. (...) toch werkelijk aanwezig was op het moment van de betaling, zij niet zou weten dat het bendelid op dat moment 5000 dollar eiste tegen 31 oktober en dat hij jullie bedreigde. Zij verklaarde zelfs in die zin dat bendeleden altijd even wachten om meer geld te vragen om te vermijden dat mensen naar de politie stappen (CGVS D. (...) 2, p. 3 en 12; CGVS K. (...) 1, p. 15 en CGVS K. (...) 2, p. 10-11). Hiermee geconfronteerd, komt u niet verder dan te stellen "ik weet niet waarom ze dat gezegd heeft" (CGVS D. (...) 2, p. 16). Voorts stemt K. (...)'s verklaring dat zij nadien bleef werken voor Robertoni maar dat ze een overplaatsing aanvroeg waardoor zij niet meer in Zacamil moest komen (CGVS K. (...) 1, p. 15 en CGVS K. (...) 2, p. 11) niet overeen met wat u beweert, namelijk dat K. (...) na dit incident gewoon in Zacamil bleef werken en daar renta bleef betalen aan de afpersers (CGVS D. (...) 2, p. 12-13). Wanneer K. (...) hierop gewezen wordt, wijzigt ze haar verklaring in die zin dat ze af en toe nog in Zacamil kwam voor bepaalde gevallen zoals ter vervanging van een zieke collega. Op de vraag of zij in die paar gevallen dan nog werd aangesproken door de bendeleden over de afpersing, antwoordt ze naast de kwestie dat ze tegen hen zei dat ze de overplaatsing niet zelf had aangevraagd (CGVS K. (...) 2, p. 11). Jullie verklaringen weten wederom niet te overtuigen.*"

In het tweede middel van haar verzoekschrift voert verzoekster aan dat zij af en toe in Zacamil bleef werken in het kader van verplaatsingen maar dat haar nicht dit detail wegliet omdat ze zich er niet van bewust was. De Raad acht het niet aannemelijk dat verzoekster een overplaatsing zou hebben gevraagd en gekregen, maar dat haar nicht hier niet van op de hoogte zou zijn geweest en in tegenstrijd hiermee verklaart dat verzoekster net in Zacamil bleef werken opdat niemand zou doorhebben dat ze zouden vertrekken (adm. doss., stuk 6, map met 'Landeninformatie', gehoorverslagen D. A. M. O., notities van het persoonlijk onderhoud van 5 juli 2021, p. 12-13). Gelet op de ernst van de afpersing waarvan verzoekster en haar nicht het slachtoffer zouden zijn geworden, betreft het hier allerminst een detail van hun relaas, zodat van hen mag worden verwacht dat zij het hierover met elkaar zouden hebben gehad. Door zonder meer te stellen dat zij niet veel met elkaar deelden en te verwijzen naar hun verschillende persoonlijkheden, verklaart noch verschoont verzoekster de vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen.

De adjunct-commissaris-generaal kan tot slot worden bijgetreden waar zij in de bestreden beslissing nog verwijst naar de volgende overwegingen in de beslissing die ten aanzien van verzoeksters nicht werd genomen:
"*Tenslotte is het bedenkelijk dat jullie al in augustus, nog voordat bendeleden geld waren komen vragen aan jullie woning, de paspoorten aanvroegen en jullie vertrek regelden (CGVS D. (...) 1, p. 6-7 en CGVS K. (...) 1, p. 9), aangezien u stelt dat de kleine bedragen renta die K. (...) voordien betaalde niet ongewoon waren en er verder niets gebeurd was behalve dat jullie eenmaal de collega van K. (...) op een motor zagen. Dat jullie al wisten dat ze jullie gingen komen bezoeken in jullie woning (CGVS D. (...), 5 en p. 10) is weinig overtuigend. Hoewel jullie initieel beide verklaren dat jullie al voor de bedreiging aan de woning het vertrek begonnen te regelen, stelt K. (...) bovendien tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud dat jullie pas in september – nadat bendeleden naar de woning waren gekomen – de reis begonnen te regelen en dat ze zich niet kon herinneren dat ze ooit anders had gezegd (CGVS K. (...) 2, p. 11). Dit*

ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van jullie beweringen. Gelet op het geheel van bovenstaande elementen kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan jullie vermeende afpersingsproblemen."

Waar verzoekster in het tweede middel betoogt dat alleen zij in augustus 2019 een paspoort heeft aangevraagd omdat ze als toerist wilde reizen, dat zij niet van plan was om samen met haar nicht te reizen maar alleen en dat haar nicht haar paspoort in september 2019 heeft aangevraagd om het land te ontvluchten, beperkt zij zich tot loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien tegenstrijdig zijn met haar eerdere verklaringen volgens de welke zij haar paspoort op 29 augustus 2019 heeft aangevraagd omdat zij eraan dacht om samen met haar nicht het land te verlaten op een niet opvallende manier (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 10 mei 2021, p. 9). De vaststelling dat verzoekster steeds wisselende verklaringen aflegt over de reden waarom zij al in augustus 2019 haar paspoort aanvroeg en het tijdstip waarop zij haar vertrek begon te regelen ondermijnt haar geloofwaardigheid in ernstige mate. De Raad wijst er andermaal op dat de bestreden beslissing als een geheel moet worden gelezen en dat het geheel van de daarin weergegeven motieven de adjunct-commissaris-generaal heeft doen besluiten om verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Gelet op het geheel van de hoger weergegeven motieven van de bestreden beslissing is de Raad in navolging van de adjunct-commissaris-generaal van oordeel dat verzoekster de door haar voorgehouden afpersingsproblemen met de bende 18 in 2019 niet aannemelijk maakt. Deze motieven zijn deugdelijk en pertinent, vinden steun in het administratief dossier en berusten aldus op objectieve elementen, zodat van een subjectieve interpretatie door de adjunct-commissaris-generaal geen sprake is. Verzoeksters kritiek dat de bestreden beslissing, wat voorgaande motieven betreft, een "*kopiëren-plakken*" is van de weigeringsbeslissing in hoofde van haar nicht en dus niet genoeg geïndividualiseerd is, is niet dienstig. Het loutere feit dat deze motieven werden aangehaald in de beslissing in hoofde van verzoeksters nicht doet geen afbreuk aan de pertinentie en draagkracht ervan voor de *in casu* bestreden beslissing, nu beide beslissingen betrekking hebben op feiten die zowel door verzoekster als haar nicht worden aangevoerd als reden waarom zij hun land van herkomst dienden te verlaten en er niet naar kunnen terugkeren. Verzoekster preciseert niet welke andere elementen die zij heeft aangehaald niet in rekening werden genomen door de adjunct-commissaris-generaal, noch licht zij toe in welke zin de ernst van de voorgehouden gebeurtenissen de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig of ontoereikend maakt.

Wat betreft de overige door verzoekster aangehaalde feiten en incidenten, motiveert de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:
"*U verklaart vooreerst dat u renta moest betalen toen u gedurende oktober of november 2018 bij een casino werkte. Aangezien u na korte tijd echter van werk veranderde en hier nadien nooit meer door werd lastiggevallen, omdat de renta enkel betaald moest worden als u naar die plaats ging, toont u geen actuele vrees aan in dit verband. (CGVS (...) dd. 10 mei 2021 (hierna CGVS K. (...) 1), p. 6 en CGVS (...) dd. 5 juli 2021 (hierna CGVS K. (...) 2), p. 4 en 6). Daarnaast verklaart u dat twee van uw broers vermoord werden door bendeleden in 2012 en 2015 en dat uw zus in 2016 ontvoerd werd door mensenhandelaars in Santa Anna (CGVS K. (...) 1, p. 4-5 en 9-11). U stelt echter geen persoonlijke vrees meer te hebben in verband met het overlijden van uw broers (CGVS K. (...) 1, p. 10). Naar aanleiding van de ontvoering van uw zus zou u zelf bedreigingen ontvangen hebben, maar u verklaart dat de politie twee van de daders kon vatten. U voegt eraan toe dat u een tijd later naar een andere stad verhuisde en dat u zelf geen problemen meer kende sinds de ontvoering. Evenmin kregen uw moeder of uw zus, die in Santa Anna bleven wonen, bij uw weten nog enige problemen in dit verband (CGVS K. (...) 1, p 10-11 en CGVS K. (...) 2, p. 3-5). Derhalve toont u ook in verband met de ontvoering van uw zus in 2016 geen concrete persoonlijke toekomstige vrees aan. U verklaart verder dat u, evenals uw nicht D. (...) en haar moeder, in 2019 afgeperst werden door de bende 18 (CGVS K. (...) 1, p. 9-10 en CGVS K. (...) 2, p. 3-4). Veelvuldige tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van D. (...) halen de geloofwaardigheid van dit vluchtmotief echter volledig onderuit.*"

Verzoekster wijst er in het tweede middel op dat zij weliswaar van werk veranderde, maar dat dit geen effectieve oplossing bleek voor haar problemen aangezien zij vervolgens opnieuw verplicht werd om *renta* te betalen. Zij betoogt dat zij gelet op de eerdere afpersing reeds vervolging of ernstige schade heeft ondergaan of hiermee werd bedreigd en dat dit in toepassing van artikel 48/7 als een "*duidelijke aanwijzing voor de gegrondheid van de vrees of het reëel karakter van het risico op ernstige schade in de toekomst*" moet worden aangemerkt, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad merkt op dat verzoekster geen coherente verklaringen heeft afgelegd over de afpersingspraktijken waarmee zij zou zijn geconfronteerd toen zij bij het casino

werkte. Tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd naar de afpersing waarmee zij sinds 2018 te maken zou hebben gekregen in het kader van haar werk, antwoordde verzoekster dat dit in juli 2019 begon toen zij al voor het bedrijf werkte dat voedingsproducten verdeelt in supermarkten. Zij voegde hieraan toe dat ze toen zij in het casino werkte naar buiten gingen met gewone kleren zodat ze geen geld vroegen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 10 mei 2021, p. 11). Tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud verklaarde zij evenwel dat zij altijd lastiggevallen werd door mensen die *renta* vroegen toen zij als dienstmeisje in het casino werkte en dat zij daarom besloot van werk te veranderen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 5 juli 2021, p. 4). Deze tegenstrijdigheid doet al afbreuk aan de geloofwaardigheid van de afpersingspraktijken waarmee verzoekster voor juli 2019 te maken zou hebben gehad. Wat er ook van zij, verzoekster betwist niet dat zij geen problemen meer had in verband met de *renta* die zij zou hebben moeten betalen telkens zij naar het casino ging nadat zij er stopte met werken. Haar verklaringen volgens de welke zij ook tijdens haar tewerkstelling in de voedingsdistributie zou zijn afgeperst door de bendes die controle uitoefenden in de zones waar zij voor haar werk kwam, worden op zich niet betwist. De Raad is echter van oordeel dat het loutere gegeven dat verzoekster zou zijn afgeperst voor kleine bedragen op zich onvoldoende ernstig is om als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden beschouwd. Uit haar verklaringen blijkt dat dit een algemene praktijk was waarmee iedereen te maken kreeg die toegang wou krijgen tot de desbetreffende plaatsen of zones en dat zij de *renta* steeds kon betalen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 10 mei 2021, p. 7-8 en 11-12). Verzoekster zou pas toen de bendelenden haar en haar familie persoonlijk viseerden en hen thuis kwamen opzoeken om een significant hoger bedrag van hen te eisen de beslissing hebben genomen om haar land van herkomst te verlaten, doch aan deze feiten kan geen geloof worden gehecht omwille van de hierboven uiteengezette pertinente vaststellingen en overwegingen van de adjunct-commissaris-generaal, die door verzoekster niet worden weerlegd. Aldus toont zij niet aan dat zij in het verleden reeds het slachtoffer werd van vervolging of ernstige schade of hiermee rechtstreeks werd bedreigd en is de verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet in dit verband niet dienstig. Door louter te verwijzen naar algemene informatie over de veiligheidssituatie in El Salvador waaruit blijkt dat afpersing door bendeleden er een systematisch en wijdverspreid probleem vormt, toont verzoekster niet aan dat zij in haar land van herkomst daadwerkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft daartoe in gebreke.

Verzoekster wijst er in het tweede middel verder op dat haar zus na het incident naar Spanje is verhuisd en dus niet in Santa Anna woont, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld. Uit verzoeksters verklaringen blijkt evenwel dat haar zus pas in december 2019 naar Spanje is gereisd. Na haar ontvoering in 2016 zou ze nog een paar jaar in El Salvador zijn gebleven omdat ze een trauma had en therapie volgde. Vervolgens zouden zij en verzoekster beslist hebben te vertrekken (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 10 mei 2021, p. 3 en 5). Uit haar verklaringen blijkt niet dat haar zus in de jaren tussen haar ontvoering in 2016 en haar vertrek uit El Salvador eind 2019 in verband met deze ontvoering nog problemen heeft gekend. Waar verzoekster aanvoert dat zij verhuisd is precies omdat zij zich in Santa Anna in gevaar voelde na de ontvoering van haar zus, dat meer dan twee personen betrokken waren bij deze misdaad en met de arrestatie van twee mensen de zaak werd afgesloten, dat haar moeder haar best doet om haar kind te beschermen en al het mogelijke doet om haar niet bezorgd te maken en dat het volgens haar onwaarschijnlijk is dat haar moeder haar iets zou zeggen als ze ongerust was, weerlegt zij niet dat zij persoonlijk geen problemen heeft gekend sinds de ontvoering van haar zus in 2016 en dat zij over geen enkele concrete en ernstige aanwijzing beschikt dat haar moeder actueel problemen kent omwille van de ontvoering van haar zus (*ibid.*, p. 11). Verzoekster blijft aldus in gebreke een concrete en persoonlijke vrees aan te tonen omwille van de ontvoering van haar zus in 2016.

In zoverre verzoekster, onder verwijzing naar de landeninformatie waaraan zij refereert, in het eerste middel van haar verzoekschrift argumenteert dat zij bij terugkeer naar El Salvador een verhoogd risico loopt om door bendes te worden geviseerd, daar zij voor haar vertrek al door de bendes werd benaderd, en dat zij snel geïdentificeerd zal worden als terugkerende migrant, wat haar bijzonder kwetsbaar zou maken voor afpersing zonder dat zij evenwel beschikt over de middelen om de *renta* te betalen, verwijst de Raad vooreerst naar het voorgaande, waarbij werd vastgesteld dat aan verzoeksters verklaringen over haar problemen met de bende 18, als zouden bendeleden haar en haar familie hebben geviseerd en van hen alsmaar hogere bedragen hebben geëist, geen geloof kan worden gehecht. Verder wijst de Raad er op dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere

terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt, dan wel een reëel risico loopt om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, …) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. Het volstaat niet om te verwijzen naar een algemeen profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekster slaagt hier niet in, zoals hoger is komen vast te staan.

Voor het overige beperkt verzoekster zich in het eerste middel van haar verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom zij persoonlijk zou worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Het rapport van Human Rights Watch waarnaar zij verwijst gaat overigens in het bijzonder over personen die terugkeerden uit de Verenigde Staten en die in vele gevallen over een specifiek profiel beschikken, onder meer door een verleden als bendelid. Verzoekster toont niet aan dat zij behoort tot groepen terugkeerders met een specifiek profiel. Het verblijf van verzoekster in België voor de duur van haar asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. Overigens heeft verzoekster in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of van een dergelijk risico. De Raad betwist verder niet dat verzoekster bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekster in acht genomen, besluit de Raad dat verzoekster nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoekster neergelegde documenten:
"*Uw paspoort en identiteitskaart tonen immers enkel uw nationaliteit en identiteit aan, die hier echter niet ter discussie staan. Met de overlijdensakten van uw broers E. (...) en R. (...), evenals met het document van de asielprocedure van uw zus N. (...), toont u geen persoonlijke toekomstige vrees aan.*"
Deze motieven worden door verzoekster op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Bij gebrek aan concrete aanwijzingen dat verzoekster in haar land van herkomst door bendeleden persoonlijk wordt geviseerd of in de toekomst zal worden geviseerd, is de vraag naar de aard van de motieven van haar vermeende belagers en de eventuele band met de criteria van het Verdrag van Genève *in casu* irrelevant. De verwijzing in het eerste middel naar algemene informatie waaruit blijkt dat de daden van vervolging uitgaande van bendes in El Salvador niet alleen crimineel en economisch, maar tevens politiek gemotiveerd zijn, is bijgevolg niet dienstig.

Verder kan uit de informatie waarnaar verzoekster in het eerste middel verwijst niet blijken dat er in El Salvador sprake is van systematische vervolging van vrouwen of meisjes louter op basis van hun geslacht in die zin dat iemand door het enkele feit vrouw te zijn in El Salvador per definitie zou worden blootgesteld aan vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoekster dient de vrees die zij als vrouw in haar land van herkomst stelt te hebben *in concreto* aannemelijk te maken, doch blijft daartoe in gebreke.

Verzoekster verwijst in het eerste middel nog naar de context waarin de door haar voorgehouden bedreigingen zich hebben voorgedaan, met name de ernstige veiligheidssituatie in El Salvador. Hoewel haar subjectieve vrees dient te worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in haar land van herkomst, doet dit geen afbreuk aan het feit dat verzoekster het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk moet maken. Verzoekster blijft hier, gelet op wat voorafgaat, evenwel in gebreke. Zij toont met de loutere verwijzing naar de situatie in haar land van herkomst dan ook niet aan dat zij voldoet aan de voorwaarden om het voordeel van de twijfel te genieten overeenkomstig artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster in het eerste middel nog betoogt dat zij van haar overheid geen bescherming kan verkrijgen, wijst de Raad er op dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden problemen met de bende 18 die haar ertoe zouden hebben gebracht El Salvador te verlaten, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst irrelevant is.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in El Salvador.

2.3.4.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen met de bende 18 die zij en haar nicht ertoe zouden hebben gebracht hun land van herkomst te verlaten, dat zij niet aantoont een persoonlijke vrees te hebben omwille van de moord op haar broers in 2012 en 2015 en de ontvoering van haar zus in 2016 en dat zij niet aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst zal worden geviseerd of vervolgd omwille van haar verblijf in het buitenland.

Met het algemene betoog dat de toegang tot werk en medische hulp is verslechterd door covid maakt verzoekster niet *in concreto* aannemelijk dat zij persoonlijk het risico loopt om in onmenselijke of vernederende omstandigheden terecht te komen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (*cf.* RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviseerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen wordt bijgebracht, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politioneel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat "*most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*" (zie: "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport "*An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador*" van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als "*highly targeted and individualized*" wordt gekenmerkt en waarnaar wordt verwezen in de COI Focus "*El Salvador: Situation Sécuritaire*" van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.4.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn of haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee persoonlijke onderhouden kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle

dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en haar dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
C. VAN DEN WYNGAERT	D. DE BRUYN